

Het huis in Mirrorlake

OLIVIA HILL

Het huis
in
MIRRORLAKE

OLIVIA HILL

Het huis in Mirrorlake
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Olivia Hill

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Jen Minkman & Marieke Veringa
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Derde uitgave augustus 2022
ISBN 9789493265042
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Met een diepe zucht zette Hope haar koffers neer in het natte gras dat bijna tot haar knieën kwam. ‘Wat een puinhoop.’

‘Ach, joh. Het valt best mee.’ Hazel sloeg een arm om haar heen en kneept zacht in haar schouder. ‘We hebben het binnen no-time opgeknapt en dan kan je je dit allemaal niet eens meer herinneren.’

‘Nou, daar geloof ik weinig van. Dit plaatje staat op mijn netvlies gebrand.’ Hope keek gelaten naar het vervallen huis voor haar. Wat ooit een mooi huis vol leven was geweest, was nu gebroken en verlaten. Hun moeder had er een leven lang gewoond. Ze had haar eerste en laatste hap adem in dat huis genomen. Maar nu was er echt niets meer. Niets dan ellende.

‘Ik had moeten helpen.’ Hope pakte haar zus ook vast en sloeg haar arm om haar middel. Samengevouwen staarden ze voor zich uit. ‘Het is niet oké dat ze in deze troep gestorven is.’

‘Neem het jezelf niet kwalijk. Ik denk serieus dat mam zelf niet eens gezien heeft dat alles om haar heen afbrokkelde.’

‘Dat hoop ik maar.’ Misschien loog ze, misschien ook niet. Het onderwerp “moeder” lag nogal gevoelig. Hope liet haar los en liep een stukje door. Voor de veranda bleef ze staan. ‘Ik weet echt niet of we dit wel doen moeten.’

Hazel volgde haar en stapte zorgeloos de veranda op. ‘Kom op. Niet zo flauw. Ons idee is geweldig.’

Háár idee; Hope was er alleen maar in meegegaan. Nee, dit was nooit haar eigen idee geweest. Ze wiebelde met het gammele hek van de veranda en dacht terug aan betere tijden. De jaren waarin mam nog mam was, pap nog leefde en Hazel en zij nog geen idee hadden van alle zorgen die zouden komen. Die tijden waren lang vervlogen en de gedachte eraan werd overschaduwd door een donkere wolk.

Nu was dit huis vol nare en verdrietige herinneringen eigendom van haar en van haar tweelingzus. En Hazel was vastberaden het op te knappen, zodat ze er samen met haar kon wonen. Hope moest toegeven dat een nieuw huis precies was wat ze nodig had op dit moment. Maar moest het nu echt dit huis zijn?

Hazel opende de voordeur, die met veel gekraak openging. ‘Kom op. Laten we je spullen naar binnen brengen.’

‘Weet je zeker dat het niet instort?’ Hope volgde haar voorzichtig naar binnen en keek moedeloos om zich heen. Ze had haar moeder en haar zus jarenlang in deze troep laten zitten. Ze had moeten helpen, al was het maar financieel. Ze schaamde zich, toch was een diep gevoel van haat jarenlang groter geweest dan de schaamte die ze nu voelde. Ze had dan ook nooit verwacht hier ooit terug te komen. Dit deel van haar leven was een hoofdstuk dat ze jaren terug al afgesloten had.

Binnen in het huis leek het alsof de tijd had stilgestaan. Toen ze hier achttien jaar geleden voor het laatst binnen was

geweest, had het er hetzelfde uit gezien. Iets netter, frisser en zonder schimmelvlekken op de muren, maar verder was er geen verschil. Een naar gevoel kroop over haar ruggenwervel. Ze verafschuwde deze plek en dat het er nu zo vervallen uitzag, maakte dat gevoel nog sterker. Ze pakte een fotolijstje vast met daarin een verbleekte foto van haar vader en moeder. ‘Denk je dat pap en mam echt gelukkig geweest zijn, hier?’

‘Dat weet ik wel zeker. Toen pap nog leefde was mam het zonnetje in huis. Dat herinner je je toch nog wel?’

Hope haalde haar schouders op. ‘Ik vind het moeilijk om dat soort herinneringen aan haar naar boven te halen.’

‘Dat komt omdat je een doemdenker bent.’ Hazel pakte het lijstje uit Hope’s handen en zette het terug op de kast. ‘Je moet het leven eens wat zonniger zien.’ Ze duwde haar richting de schuifdeuren in de achterkamer en trok de vergeelde gordijnen open. ‘Kijk nou.’

Het water van het enorme meer achter hun huis glom in de zon. Hoge bomen in alle tinten groen omzoomden het plaatje als een lijst rond een schilderij. Hope keek met een hoofd vol herinneringen voor zich uit. ‘Ja, Mirrorlake is nog altijd prachtig.’ Dat kon ze niet ontkennen.

Hazel knikte uitbundig. ‘Dit is onze achtertuin. Vergeet al het slechte en leef, mens!’ Ze opende de grote deuren naar het terras en snoof de frisse lucht op. ‘Als je hier niet gelukkig van kan worden, weet ik het ook niet meer. Weet je wel hoeveel mensen een moord zouden doen voor een huis als dit?’

Hazel had misschien wel gelijk. Hope stapte vooruit en keek samen met haar zus naar het schitterende stuk natuur voor hen. Ze sloot haar ogen om de rommel achter haar even te kunnen vergeten en snoof de frisse lucht op, die naar zoet water en groene bladeren rook. Nu hun moeder er niet meer was kon ze

misschien eindelijk echt opnieuw beginnen. En heel even, voor slechts een paar seconden, voelde ze zich weer thuis in het huis waar ze zoveel meegemaakt had.

Hoofdstuk 2

Hazel keek tevreden naar haar zus. Het zou tijd gaan kosten, maar ze wist zeker dat Hope zich hier weer thuis kon gaan voelen. Na de zure scheiding en alle omliggende ellende die ze in Los Angeles achter zich had moeten laten, had ze dit echt nodig. Hazel wilde er voor haar zijn, ondanks dat Hope er de laatste jaren niet voor haar geweest was.

Een zachte lentebries liet Hope's kastanjebruine haren opwaaien. Heel even leek het of ze nooit weggeweest was. Zij hoorde hier thuis, net zoals ze dat zelf deed. Het was triest dat hun moeder een maand terug overleden was, maar het was vooral een bevrijding. Voor hun moeder, maar ook voor haar. Ze had tot op de laatste dag voor haar moeder gezorgd en hoewel ze enorm haar best deed altijd maar positief te blijven, was ze behoorlijk versleten. Het was zwaar geweest, vooral nadat Hope vertrokken was.

Ze waren net vijftien geworden toen ze de eerste de beste mogelijkheid om te kunnen vertrekken had aangegrepen. En die

mogelijkheid heette Jack. Dezelfde Jack die nu elke cent die ze had probeerde af te pakken in een jarenlange vechtscheiding.

Hazel had het Hope nooit kwalijk genomen dat ze weggevlucht was. Zelf had ze misschien wel hetzelfde gedaan als zij ook de mogelijkheid gekregen had. Maar ergens voelde het goed dat ze de hele rit uitgezeten had. Ze had alles gedaan om haar moeder een menswaardig leven te geven, en daar was ze oprecht trots op.

‘Wanneer gaan we alles inpakken?’ Hope was weer naar binnen gelopen en pakte herinnering na herinnering vast in de vorm van beeldjes, foto’s en kledingstukken van hun moeder.

‘Zo snel mogelijk. Ik wilde straks meteen even naar de winkel rijden om te zien of ze grote dozen hebben.’

‘En dan?’ Hope staaarde haar aan met een verdwaalde nachtjapon in haar hand, die nog stamde uit de jaren zeventig. ‘Wat doen we met al deze spullen?’

Hazel haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik nog niet. Misschien kunnen we het weggeven aan een goed doel?’

‘Of we slaan het ergens op. Op zolder of in de schuur of zo?’

Hazel knikte. Het was fijn om te zien dat haar zus toch nog ergens een verbinding leek te hebben met haar verleden in Mirrorlake. ‘Dat lijkt me een goed idee.’ Dan konden ze later altijd nog zien wat er echt weg kon en wat er blijven moest. Ze hadden wel meer zorgen dan alleen de spullen, op dit moment. Het huis had een flinke opknapbeurt nodig. Hazel had het zo druk gehad met de zorg voor hun moeder, dat het onderhoud van het huis er bij ingeschoten was. Het was leefbaar, maar daar was ook alles mee gezegd. Elke keer wanneer het flink waaide, kneep Hazel hem. Alles kraakte en piepte en met genoeg wind kon ze het huis zelfs voelen bewegen.

‘Kom je?’ Ze pakte haar zus bij de hand en trok haar mee

naar buiten. ‘We gaan je spullen even binnen zetten en dan vertrekken we naar het winkeltje van mevrouw Ross.’

Hope fronste. ‘Leeft mevrouw Ross nog?’

‘Jazeker en haar zoon Ben ook.’ Hazel knipoogde. Hope en Ben hadden ooit een korte romance gehad en stiekem hoopte ze dat er weer wat op zou bloeien tussen Ben en haar zus. Dat zou haar nog meer reden geven om in Mirrorlake te blijven.

‘Fijn.’ Hope rolde met haar ogen. ‘Daar zat ik echt op te wachten.’

Hoofdstuk 3

Met de nodige tegenzin had Hope haar tassen naar binnen gesleept en was ze bij Hazel in de pick-up truck gestapt. Ze had al lang door wat haar zus van plan was. Maar ze kon het mooi vergeten dat Ben haar zwager zou worden. Ze had wel even genoeg van mannen. Ze was al ruim vier jaar aan het vechten met Jack. Waarschijnlijk zou ze nooit van hem afkomen. Zelfs niet nu ze naar de andere kant van Amerika verhuisde.

In de jaren dat ze met hem getrouwd geweest was had ze als boekhouder gewerkt voor een groot bedrijf en daarmee een leuk bedrag op haar spaarrekening verdiend. Jack, die zelf al die jaren niet zo heel veel gedaan had, wilde daar nu graag van gaan rentenieren. Ze was het hem verschuldigd, vond hij. Hij had haar gered, hij had haar een leven gegeven en nu moest ze hem daar voor terugbetalen. Dat ze zelf keihard gewerkt had om haar studie te betalen, leek hij vergeten te zijn.

Nee, mannen moesten voorlopig maar even ver bij haar vandaan blijven. Zelfs Ben, die in een ver verleden zo lief voor

haar geweest was. Ze kon daarbij niet eens geloven dat hij ondertussen niet getrouwd was. Ben was serieus trouwmateriaal en er moesten meer vrouwen zijn die dat gezien hadden.

Er waren dagen waarop ze spijt gehad had dat ze niet bij hem gebleven was. Maar blijven bij Ben, betekende blijven in de onmogelijke situatie waarin ze leefde, en dat was op dat moment geen optie voor haar geweest. Ze wist destijds niet hoe snel ze weg moest rennen uit het huis waarin ze opgegroeid was.

Nadat hun vader omgekomen was bij een bedrijfsongeluk op de houtzagerij, waren ze ook hun moeder kwijtgeraakt...

Hope schudde haar hoofd en gooide de pijnlijke gedachte eruit. Ze wilde daar niet te veel over nadenken. Het enige waar ze echt spijt van had gehad was dat ze Hazel bij dat monster achtergelaten had. Toch leek het alsof ze haar niet had kunnen breken. Hazel was zo veel sterker dan zij. Ze was nog altijd positief, gelukkig en vrolijk. Drie dingen die zijzelf in de loop der jaren verloren was.

‘Waar denk je aan?’ Hazel verbrak de stilte en keek haar aan. ‘Denk je aan Bens goddelijke torso en goudblonde lokken?’ Ze grinnikte. ‘Want als dat zo is, zal je straks wel opkijken.’

Hope keek haar zus vragen aan. ‘Hoezo dat?’

‘Dat zie je straks wel.’ Ze grinnikte nog eens mysterieus. ‘Heb je honger? We kunnen ook meteen even een pizza halen, of een patatje.’

Hope knikte. De reis was lang geweest en ze had al even niet gegeten. Pizza klonk erg aantrekkelijk. ‘Een pizza gaat er wel in, maar eerst wil ik die dozen halen.’

Hazel humde instemmend. ‘Eerst gaan we naar Ben.’

Hope mepte haar zus tegen haar arm. ‘Zet het maar uit je hoofd. Ben is een schim uit mijn verleden en dat moet zo blijven.’

BIJ DE KLEINE WINKEL VAN MEVROUW ROSS AANGEKOMEN parkeerde Hazel haar wagen. Daar gingen ze dan... Het grind op de parkeerplaats kraakte onder haar laarzen toen ze de wagen uitsprong. Ook hier leek het alsof de tijd stil gestaan had. Het was bijna eng. Het rechthoekige gebouw, met daarop de letters "Home depot" geschilderd in afgebladderde witte letters stamde nog uit de jaren vijftig. Zo te zien had mevrouw Ross, net als haar moeder, weinig behoefte gehad aan modernisatie. 'Jeetje.'

'I know...' Hazel legde haar hand op haar schouder en maakte een klakkend geluidje met haar tong. 'Je bent nerveus om Ben weer te zien, is het niet?'

Hope schoot in de lach. 'Wat ben je toch een pestkop. Dat was helemaal niet waar ik aan dacht. Het is gewoon bizar om te zien hoe de tijd stil gestaan heeft in Mirrorlake.'

'Mm, wacht maar tot je Ben ziet.' Hazel schoot in de lach en huppelde op het gebouw af. 'Kom op, we hebben dozen nodig.'

Inderdaad. Hope volgde haar naar binnen. Ze kon niet wachten tot het huis leeggeruimd was. Als al mams spullen weg waren, was het vast makkelijker om erin te verblijven.

Verbijsterd keek Hope om zich heen toen ze door de glazen deuren, die zich voor haar opende, naar binnen stapte. Oké, ze had te vroeg geoordeeld. Binnen leek de winkel een stuk moderner. Wat vroeger een rommeltje was, was nu een keurig opgestelde winkel, waarin je zo te zien alles vinden kon wat je nodig zou kunnen hebben voor het verbouwen van een woning.

'Ik ga Ben wel even zoeken.' Hazel bleef maar grinniken, elke keer wanneer ze Bens naam noemde. Wat was er nou zo grappig aan hem? Was dit hoe het de aankomende maanden zou gaan?

Ze had echt geen behoefte aan ongemakkelijke situaties. De hele verhuizing was al ongemakkelijk genoeg.

Behoeftte om alleen door de winkel te gaan had ze echter ook niet. Dus ze volgde haar zus met grote passen de winkel door. ‘We kunnen die dozen toch zeker zelf wel vinden?’

‘Waarschijnlijk wel.’ Hazel grijnsde. ‘Maar je zal Ben toch een keer tegen gaan komen, dus dan kan dat maar beter direct.’

Misschien had ze daar wel gelijk in. Hope had niet verwacht dat er nog veel kennissen in het kleine dorpje achtergebleven waren. Maar blijkbaar was Hazel niet de enige die nooit vertrokken was. Gelukkig was Ben haar enige vriendje geweest, dus voor meer exen hoefde ze niet te vrezen.

‘Ben!’ Hazel holde de gang door en trok aan de arm van een stevige kerel met een glimmend achterhoofd.

Was dat...? Hope trok haar wenkbrauwen op en fronste een beetje. Was dat Ben?

‘Hey, Hazel. Waar kan ik je vandaag mee van dienst zijn?’

Hope slikte toen haar hart even vergat te slaan. Ja, dat was Ben. Ondanks dat hij niet meer leek op de Ben waar ze verliefd op geweest was, klonk zijn stem nog altijd even zwoel en mannelijk.

De man voor haar leek te bevriezen toen hij haar ook opmerkte. Doodstil bleef de zeker honderdvijftig kilo wegende man voor haar staan. ‘Krijg nou wat...’

Hope glimlachte. Zijn lieve gezicht was wat ronder geworden en zijn blonde lokken was hij grotendeels verloren. Toch was het nog altijd dezelfde Ben. ‘Hoi, Ben.’

Hij schudde zijn hoofd en stapte op haar af. Twee stevige armen sloten om haar heen en haar gezicht werd in zijn zachte borst gedrukt. ‘Mijn hemel, ik had nooit verwacht jou ooit nog tegen te komen.’ Hij liet haar los na een korte omhelzing en keek

haar liefdevol aan. 'Je bent geen spat veranderd.'

Dat kon ze van hem niet zeggen. Misschien had hij al die jaren buiten moeten blijven staan, daar waar de tijd wel stil had gestaan. 'Hoi, Ben. Hoe gaat het met je?'

Hope voelde een kleine kriebel in haar buik. Ben had haar door moeilijke tijden gesleept en daar zou ze hem altijd dankbaar voor blijven.

'Prima, zoals je kan zien.' Hij liet haar los en legde zijn handen op zijn buik. 'Ik ben meer benieuwd hoe het met jou gaat. Ik wil je condoleren met het verlies van je moeder, maar ik weet niet of je daar op zit te wachten?'

Hope haalde haar schouders op. 'Dankjewel. Het is een vreemde tijd voor me, maar het gaat goed.'

Hij knikte alsof hij haar begreep, zoals hij dat vroeger echt deed. 'Blijf je hier?'

Hoofdstuk 4

Hazel knikte uitbundig en ging vlak naast haar zus staan. ‘We gaan samen in mams huis wonen.’ Het was super vermakelijk om te zien hoe Hope en Ben op elkaar reageerden. Ben was allang de sexy stud niet meer die hij ooit geweest was, maar zo te zien liet hij Hope niet helemaal koud.

‘Dan hebben jullie nog veel werk te doen.’ Ben kon zijn blik niet van Hope afwenden. Zou haar plan werken? ‘Hebben jullie hulp nodig?’

‘Misschien wel, heb je tijd?’ Hazel grijnsde breed. Als Ben kwam helpen dan kon Hope hem niet ontlopen en zou er vast weer wat gebeuren tussen hen. Hoe graag ze er nu ook voor Hope wilde zijn, ze kon niet ontkennen dat zij haar zelf misschien nog wel harder nodig had. Het was raar dat ze niemand meer had om voor te zorgen. En het idee om alleen achter te blijven beangstigde haar enorm. Nee, Hope mocht niet weer vertrekken, dat zou ze echt niet aankunnen.

‘Ik zou wel willen, maar aan mij heb je niet zo veel, denk ik.’

Hij draaide zijn rechterhand ondersteboven en stak hem samen met de linker uit. 'Ik heb twee linkerhanden.'

Verdorie. Daar ging haar plan. 'Maar je komt onze bestellingen wel bezorgen, toch?' Ze zette haar beste puppyblik op en keek hem aan. Helaas zag hij haar niet, want hij had nog steeds alleen maar oog voor haar zus.

'Dat wel, natuurlijk.' Hij glimlachte lieflijk en keek toen eindelijk haar kant op. 'Ik heb wel iemand anders die kan komen helpen.'

'O, wie dan?'

Ben pakte een telefoon uit zijn zak en drukte op een paar knoppen. 'Kan je even naar gang vijf komen?'

Wie was dat dan? Op wat scholieren na werkte er hier toch niemand? En een scholier kon ze niet gebruiken, want die waren veel te jong om verstand te hebben van vakwerk. Ongeduldig keek ze om zich heen, terwijl Ben en Hope elkaar weer aangapten.

Hazels onderkaak zakte open toen een oude bekende gang vijf in kwam lopen. Een grote glimlach verscheen op zijn gezicht toen hij haar ook opmerkte.

'Mason,' fluisterde ze.

'Yep, jouw zus is niet de enige die thuisgekomen is.' Bens stem klonk ergens in de verte.

Mason, Bens neefje. Of nou ja, ondertussen neef. Ze had een enorme crush op hem gehad toen ze nog op school zat. Hij was een jaar ouder dan zij was en hij had, in tegenstelling tot Ben, zijn looks niet verloren. Hij was zelfs nog mooier geworden.

Haar lichaam verstijfde en ze staarde naar hoe hij, in slow motion, op haar af kwam lopen. Hun connectie verbrak voor een paar seconden toen hij zijn vingers door zijn donkerblonde haar liet glijden. Zijn poloshirt wapperde in een zuchtje wind

wat uit het niets leek te komen en toen keek hij weer naar haar op. Glimlachend, betoverend...

Hope kneep haar met twee vingers geniepig in haar kont, wat haar met een ruk uit haar trance haalde en haar even op liet springen. 'Oeh, kijk nou toch,' zei ze plagerig.

Hazel wist niet waar ze het zoeken moest. Dit was geen deel van haar plan. Nee, dit was absoluut niet de bedoeling. Haar hartslag maakte overuren en het zweet brak haar uit. *Abort the mission!*

'Een hele goedemiddag, dames. Waar kan ik jullie mee helpen?' Zijn glimlach maakte haar sprakeloos. Ze kon alleen maar kijken, naar hem, naar Mason en naar hoe mooi hij was.

'Hope en Hazel gaan het huis naast het meer verbouwen en ze kunnen wel wat hulp gebruiken.'

Mason knikte begrijpend naar Ben en keek Hazel weer aan. 'Dan zitten jullie hier aan het juiste adres.'

'Eerst moeten we het huis leegruimen, maar daarna gaan we beginnen. Hulp is zeker welkom, het huis staat op instorten.' Hope liet haar schouders hangen en porde haar nog eens met twee vingers in haar zij.

'Hey! Uhm, nou ja.' Hazel haperde en voelde haar wangen branden. 'Zo erg is het nou ook weer niet.' Een nerveuze giechel ontsnapte uit haar keel. 'Maar we hebben wel veel werk, ja.'

'Heel veel werk,' beaamde Hope overdreven. 'Zo veel dat we het echt niet alleen kunnen.'

'Geef me je telefoon maar.' Mason stak zijn hand uit.

Hope porde Hazel voor een derde keer. Ze gaf haar een vlugge, maar boze blik terug. Verdorie, kon ze daar niet eens mee ophouden? Toen het tot haar doordrong dat Masons hand nog steeds in de lucht hing, pakte ze haar telefoon uit haar kontzak en gaf die aan hem. 'Waarom?'

‘Dan zet ik mijn telefoonnummer er in.’ Hij gaf haar een knipoog en maakte daarmee haar benen in één keer slap. ‘Bel me maar zodra ik beginnen kan.’

Hij gaf haar telefoon terug en streelde haar vingers zacht tijdens de overdracht. Potverdikkeme, ze hield het niet meer!

‘Goed om je weer te zien, Hazel.’

Dat was zeker goed, wat had ze hem gemist. Toch wilde ze nu graag vluchten, ver bij hem vandaan. Zoals ze dat al jaren deed als er een man in haar buurt kwam. Ze had nooit echt tijd gehad voor een vriendje, omdat haar moeder haar elke minuut van de dag nodig had gehad. En ondanks dat ze nu alle tijd van de wereld had, zat het vluchtgedrag er nog stevig ingebakken. Stiekem had ze in zijn armen willen vallen zoals Hope dat bij Ben gedaan had, maar dat zou raar zijn... toch? Ja, dat was raar. Want ze had Mason in het verleden nooit verteld dat ze stiekem van hem gehouden had.

Wat wilde ze graag weg nu. Mason keek haar nog steeds aan en haar benen konden het elk moment opgeven. ‘Wij moeten nu maar eens gaan, toch?’ Ze trok haar blik van hem los en keek haar zus toen hoopvol aan.

‘Zodra we dozen hebben.’ Hope grijnsde naar haar en keek toen weer naar de mannen. Aah! Ze vond het vreselijk dat Hope de rollen omgedraaid had. Het was haar plan geweest om Hope op haar benen te laten wiebelen, niet andersom. ‘Hebben jullie die voor ons?’

‘Natuurlijk.’ Mason stak zijn arm uit en wees achter zich. ‘Loop maar even met me mee.’

Hoofdstuk 5

Nou, dat was een verrassing.' Hope grijsde nog steeds breed. Het plan van haar zus was mooi verstoord door Masons intocht. Het was goed om Ben weer gezien te hebben, en ondanks dat ze nog altijd een warm gevoel in haar buik kreeg als ze aan vroegere tijden met hem dacht, had ze absoluut geen verliefde gevoelens meer voor hem. Haar zus daarentegen leek het behoorlijk heet te krijgen van Bens neefje. Karma was een bitch.

'Dus, pizza.' Hazel negeerde naar opmerking en startte de pick-up. 'Ik heb honger als een paard.'

Hope grinnikte. 'Ja, lekker. Ik ook.' Ze hing haar rechterarm uit het open raam en genoot van de warme wind die haar huid streelde. Kon ze het? Kon ze hier een nieuw leven beginnen? Het huis was dan misschien wel gevuld met nare herinneringen, maar dat betekende niet dat ze die niet voor goede herinneringen kon omruilen.

De tijd die ze met Ben had doorgebracht in het verleden was er in elk geval al een van. Ja, het was een moeilijke tijd geweest,

maar bij Ben had ze zich altijd goed gevoeld en dat mocht ze niet vergeten. Hazel had wel gelijk, ze was echt een doemdenker. Alles wat negatief was hing bij haar altijd over alles wat mooi geweest was.

Ze stak haar gezicht een stukje uit het raam zodat het de wind ook opving en keek naar zichzelf in de zijspiegel van de wagen. Ben had gezegd dat ze geen spat veranderd was, maar achttien lange jaren hadden haar toch veranderd. Rond haar donkerbruine ogen begonnen zich kleine rimpeltjes te vormen. Ondertussen was ze drieëndertig en ze kon niet anders dan accepteren dat ze niet voor altijd jong zou blijven.

Haar haren kietelden in haar gezicht nu de wind ermee speelde. Hope draaide haar gezicht weer terug naar binnen en keek naar haar zus, die zich op de weg concentreerde. Hazels wangen waren nog steeds rossig, wat mooi kleurde bij haar hazelnootkleurige haren die net een tint roder waren dan haar eigen haar. Mason moest nog steeds door haar hoofd dansen en hoogstwaarschijnlijk was hij naakt.

Niet veel later draaide Hazel een oprit op die verscholen lag tussen de bomen. 'Zo, we zijn er. Eten we binnen of wil je het meenemen?' Ze parkeerde de truck, zette de motor uit en maakte haar gordel los.

'We eten wel binnen.' Hope had echt geen zin om al terug naar het huis te moeten gaan. Nu ze buiten was, voelde ze zich al een stuk opgewekter. Nieuwsgierig keek ze om zich heen. De pizzeria leek behoorlijk nieuw, ze kon zich in elk geval niet herinneren dat er hier ooit een pizzeria gezeten had. Was dit vroeger geen schuur geweest die deel had uitgemaakt van de houtzagerij? Ze pijnigde haar hersenen, maar heel zeker was ze niet van haar zaak. Ze had een half leven in Los Angeles gewoond, ver bij Mirrorlake vandaan.

Ach, wat maakte het ook uit, ze had honger en hoefde nog niet terug naar het huis.

Ze volgde haar zus uit de wagen en samen stapten ze naar binnen, waar ze de menukaart, die aan de muur van de hal hing, bestudeerden. ‘Waar heb jij trek in?’

‘Ik weet het niet,’ zei Hazel. ‘Iets met kaas?’

‘Heeft niet elke pizza kaas?’ Hope grinnikte. Hazel had vast trek in Mason en niet in pizza. Het was enorm gemakkelijk om te zien hoe Hazel had staan stamelen toen Mason gangpad vijf in kwam wandelen. Het was de mooiste redding geweest die ze zich ooit had kunnen wensen. Het weerzien met Ben had haar een beetje ongemakkelijk gemaakt. Dat alle aandacht op haar zus gericht werd door Masons intocht had haar ruimte gegeven om weer adem te kunnen halen.

Hope ging het rijtje op de menukaart af tot ze gevonden had waar ze trek in had. ‘Ik neem een barbecue chicken.’

Haar zus knikte instemmend. ‘Doe mij ook maar. Ik ga alvast zitten dan, bestel jij?’ Hazel wees naar een tafeltje bij het raam en liep toen bij haar vandaan. Het arme kind. Hope grinnikte inwendig. Van alle mannen in de wereld moest ze tegen Mason aanlopen, waar ze jarenlang verliefd op geweest was. Dat was dan wel eeuwen geleden, maar zo te zien was die verliefdheid nooit echt over gegaan.

Hope liep door naar de bar waar een onbekende man haar opwachtte. Ze was blij dat ze hem niet kende, heel veel meer zin in oude bekenden had ze namelijk niet. Wel keek ze er ietwat vreemd van op dat hij een mond vol gouden tanden had waarmee hij haar toelachte. Ze trok haar blik los van al het goud en scande de rest van hem voorzichtig terwijl ze hem begroette. Tatoeages van doodskoppen en donkere slangen kropen van onder de korte mouwen van zijn shirt, en zijn lange haren waren

in een vettige staart gebonden. Jeetje, waar was ze nu toch weer terecht gekomen? Zulke ruige types had ze niet verwacht in Mirrorlake. Ze glimlachte voorzichtig naar de man. Ze had geen reden raar te gaan doen. Al was hij paars met groene stippen, ze kwam hier voor pizza, niet voor hem. Daarbij was ze types zoals hij wel gewend, ze kwam immers uit Los Angeles. Het was gewoon apart dat hij hier zo uit de toon viel.

‘Uhm... Twee barbecue chicken en twee cola, alsjeblieft.’

‘Twee barbecue chicken en cola voor mevrouw.’ Hij tikte ijverig op zijn kassa. ‘Dat is dan dertig dollar.’

Hope pakte haar portemonnee en haalde haar pasje eruit.

‘Alleen cash, alsjeblieft.’ De man grijnsde zijn gouden tanden weer bloot.

Ondanks dat ze er een beetje een onderbuikgevoel bij kreeg, haalde ze dertig dollar uit haar portemonnee en legde ze het op de bar.

De man pakte het aan en stopte het in zijn kassa. ‘Mijn collega komt het zo bij jullie brengen.’

Hope knikte en bedankte de man. Met grote passen liep ze terug naar haar zus die dromerig voor zich uit aan het staren was. Ze nam plaats op de stoel tegenover haar en vouwde haar benen over elkaar. ‘Ken je de eigenaar van deze zaak?’

Hazel schudde haar hoofd. ‘Nee, hoezo?’

‘Nergens om.’ Hope tikte met haar vingers op de houten tafel terwijl ze nog een blik wierp op de kerel achter de bar. ‘Vroeg het me gewoon af.’

‘Het is een vrij nieuwe zaak. Ze zijn pas een maand open of zo. Ik hoop dat ze een beetje weten hoe ze een goede pizza bakken.’

Dat hoopte Hope ook. Ze wilde het boek niet op de kaft beoordelen. De man paste hier niet echt, maar de zaak zag er